

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 14.05.1968, sp. zn. 7 Tz 20/68, ECLI:CZ:NS:1968:7.TZ.20.1968.1

Číslo: 40/1968

Právní věta: I. Změnilo-li se při odročení hlavního líčení (veřejného zasedání) sestavení senátu a je tedy nutné provést hlavní líčení (veřejné zasedání) znovu (§ 219 odst. 2, § 238 tr. ř.), nestačí pouze konstatovat obsah protokolu o předchozím hlavním líčení (veřejném zasedání), ale musí být znovu vyslechnut obviněný a svědci, které soud vyslechl před odročením hlavního líčení (veřejného zasedání).

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 14.05.1968

Spisová značka: 7 Tz 20/68

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Dokazování, Hlavní líčení, Veřejné zasedání

Předpisy: 141/1961 Sb. § 216 odst. 2
§ 238

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 40/1968 sb. rozh.

I. Změnilo-li se při odročení hlavního líčení (veřejného zasedání) sestavení senátu a je tedy nutné provést hlavní líčení (veřejné zasedání) znovu (§ 219 odst. 2, § 238 tr. ř.), nestačí pouze konstatovat obsah protokolu o předchozím hlavním líčení (veřejném zasedání), ale musí být znovu vyslechnut obviněný a svědci, které soud vyslechl před odročením hlavního líčení (veřejného zasedání).

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze 14. května 1968, [7 Tz 20/68.](#))

Nejvyšší soud zrušil pro porušení zákona mj. v ustanovení § 238 tr. ř. usnesení krajského soudu v Ostravě z 23. října 1967 sp. zn. 3 To 265/67, jímž bylo zamítnuto jako nedůvodné odvolání obviněného proti rozsudku soudu prvního stupně, jímž byl uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 238 tr. ř. se na veřejnost, řízení, počátek a odročení veřejného zasedání užije

přiměřeně ustanovení o hlavním líčení. Podle § 219 odst. 2 tr. ř. sdělí při pokračování v odročeném hlavním líčení předseda senátu podstatný obsah dosavadního jednání. Jestliže se však změnilo sestavení senátu, musí být hlavní líčení provedeno znovu. Krajský soud projednával odvolání obviněného 8. září 1967, kdy vyslechl obviněného a svědka E a jednání odročil za účelem výslechu svědka R. Ve veřejném zasedání pak pokračoval 23. října 1967 před senátem, v němž zasedali jiní tři soudci než v senátě 8. září 1967. Podle protokolu o veřejném zasedání z 23. října 1967 provedl krajský soud veřejné zasedání znovu, avšak jen tak, že znovu vyslechl obviněného a zopakoval výsledky dosavadního řízení, zejména konstatoval obsah protokolu o veřejném zasedání z 8. září 1967 a vyslechl svědka R. Podle § 219 odst. 2 tr. ř. ve spojení s § 238 tr. ř. je však nutno v takovém případě při změně sestavení senátu provést veřejné zasedání znovu; měl být tedy znovu vyslechnut svědek E. Zvoleným postupem krajský soud porušil zákon v ustanovení § 238 tr. ř.

Dále krajský soud nepostupoval ve veřejném zasedání důsledně ani podle § 235 tr. ř. Podle tohoto ustanovení podá po zahájení veřejného zasedání předseda senátu nebo jím určený člen senátu na podkladě spisu zprávu o stavu věci, zaměřenou na otázky, jež je třeba ve veřejném zasedání řešit. Poté osoba, která dala svým návrhem k veřejnému zasedání podnět, návrh přednese. Jsou-li při veřejném zasedání prováděny důkazy, užije se přiměřeně ustanovení o dokazování u hlavního líčení.

Zákon tedy přesně rozlišuje přednesení návrhu osoby, která dala podnět k veřejnému zasedání, od provádění důkazů. To je důležité pro postup soudu v případě, že projednává odvolání podané obviněným. Jestliže se odvolací soud rozhodne provést důkaz výslechem obviněného, musí vzhledem k ustanovení § 235 odst. 2 tr. ř. postupovat podle ustanovení § 91 a násl. tr. ř., především musí obviněného před jeho výslechem poučit podle § 92 odst. 1 tr. ř. Takové poučení není však zapotřebí, jestliže obviněný pouze přednáší svůj návrh ve smyslu § 235 odst. 1 tr. ř.

Podle protokolu o veřejném zasedání nerozlišil krajský soud mezi návrhem obviněného a jeho výslechem, nepoučil obviněného před jeho výslechem podle § 92 odst. 1 tr. ř. a tak nesplnil nezbytnou podmínku důkazu výslechem obviněného. To mělo pak za následek, že krajský soud nepřipustil, aby obviněný svůj návrh přečetl ze svého písemného materiálu. Podle ustanovení § 235 odst. 1 tr. ř. je obviněný oprávněn před tím, než odvolací soud přistoupí k jeho výslechu, přednést svůj návrh. Způsob přednesení tohoto návrhu není uvedeným ustanovením upraven, takže není vyloučeno, aby obviněný tento svůj návrh přečetl. Přitom je nutno připustit, že obviněný může v návrhu uvádět i okolnosti, týkající se jeho jednání, které je předmětem trestního stíhání, stejně jako je oprávněn tyto okolnosti uvádět ve svém písemném odvolání. Naproti tomu, provádí-li odvolací soud důkaz výpovědi obviněného, musí jej před tímto výslechem poučit podle § 92 odst. 1 tr. ř. a pak může obviněný při své výpovědi pouze nahlížet do písemných poznámek ve smyslu § 93 odst. 1 tr. ř., přičemž tyto poznámky, požádá-li o to vyslyšající, musí dát vyslyšajícímu k nahlédnutí a tato okolnost musí být poznamenána ve spise.

Krajský soud, pokud neoddělil přednes návrhu od výslechu obviněného, pokud obviněného před výslechem po přednesení návrhu nepoučil podle § 92 odst. 1 tr. ř. a pokud nepřipustil, aby obviněný svůj návrh přečetl, nepostupoval podle zákona.